

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: T.T.**, Ev. č. X, nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, t. č. v X, *zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2017, č. j. OAM-158/LE-LE05-LE26-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce předal dne 10.11.2017 k poštovní přepravě blanketní **žalobu** proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn

v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 11.2.2018, a požádal o ustanovení Mgr. Ing. Jakuba Backy svým zástupcem, aby tento mohl poskytnout účinnou ochranu žalobcovým právům.

Ustanovený zástupce v **doplnění žaloby** ze dne 18.11.2017 namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. K tomu ocitoval pasáž týkající se neúčinnosti zvláštních opatření, začínající ve spodní třetině str. 4 napadeného rozhodnutí a končící na str. 5 (dokončení odstavce). Předmětné vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu považoval žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a nesprávné. Žalovaný z velké části zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentaci zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což je bez zohlednění specifických okolností případu svědčících pro možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu nedostatečné pro přesvědčivé zdůvodnění nemožnosti rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Podle článku 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (*dále jen „přijímací směrnice“*): *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž *„ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“*. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.

Žalovaný vycházel z toho, že žalobce nelegálně vstoupil na území České republiky (*dále jen „ČR“*) s úmyslem využít území ČR pouze jako tranzit na území Německa, přičemž tak nerespektoval předchozí správní vyhoštění. Ačkoliv žalobce skutečně uvedl, že jeho cílem bylo vycestovat do Německa, žalovaný nesprávně vyhodnotil to, že třebaže žalobce původně skutečně nehodlal požádat o mezinárodní ochranu na území ČR, snahu o podání žádosti o mezinárodní ochranu – byť na území Německa – deklaroval právě již v řízení o zajištění a správním vyhoštění.

S ohledem na to, že žalobce byl po svém zajištění a provedeném výsledku informován o principech dublinského systému, a tudíž i nemožnosti dosáhnout meritorního vyhodnocení žádosti o mezinárodní ochranu v Německu, ze kterého by byl vrácen zpátky do ČR, pro předchozí pobyt v ČR, je zřejmé, že vedle toho, že žalobce svojí žádostí o mezinárodní ochranu hodlal mimo jiné zamezit výkonu vyhoštění, rovněž měl zájem na projednání své žádosti o mezinárodní ochranu právě v ČR jakožto ve státě, který je k projednání jeho žádosti příslušný na základě dublinského nařízení.

S ohledem na to, že žalobce již v minulosti spolupracoval v řízeních o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to jak ve „vysněném“ Německu, tak v podstatně méně atraktivním Polsku, je pravděpodobné, že by stejným způsobem spolupracoval s žalovaným. Je tedy zřejmé, že pobytová historie žalobce svědčila o tom, že svoji současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal sice přinejmenším sekundárně rovněž z důvodu zamezení realizace správního vyhoštění, avšak neexistovaly žádné důvody se domnívat, že by žalobce nehodlal plnit své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, neboť již během svého pobytu na území Německa a Polska prokázal, že je připraven spolupracovat s příslušnými orgány a že není jeho úmyslem za každou cenu mařit průběh správního řízení.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (*dále jen „návrátová směrnice“*). Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7.12.2011, čj. 1As 132/2011-51, a ze dne 28.3.2012, čj. 3As 30/2011-57. Např. v rozsudku ze dne 7.12.2011, čj. 1As 132/2011-51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí a právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování. Z odůvodnění tohoto rozsudku žalobce uvedl podstatnou pasáž.

V případě žalobce žalovaný účelově vybral ty prvky pobytové historie žalobce na území schengenského prostoru, které svědčí v jeho neprospěch, a opomněl ty skutečnosti, které tento jednoznačný pohled přinejmenším problematizují. Žalobce již v průběhu řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění uváděl informace, které svědčily o jeho úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu (byť v Německu), rovněž nebylo možno přehlédnout, že v minulosti ukončil svůj nelegální pobyt na území schengenského prostoru fakticky dobrovolně a plně spolupracoval s příslušnými správními orgány.

Ve skutečnosti tedy existovaly důvody se domnívat, že žalobce byl přesvědčen o smysluplnosti své žádosti o mezinárodní ochranu, byť jen jako eventuality, kterou zvolil poté, co se mu nepodařilo vycestovat do Německa (i s ohledem na to, že jeho azylová žádost je sice možná účelová, ovšem každopádně není *prima facie* nedůvodná, a jím uváděné důvody nelze brát zcela na lehkou váhu). S ohledem na to, že se žalovaný vyhodnocením relevantních okolností žalobcovy pobytové historie zabýval nedostatečně a nikterak nezhodnotil skutečnosti, které přinejmenším problematizují „jednoznačné“ závěry o neúčinnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovaného nahradit náklady řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** s podanou žalobou nesouhlasil, neboť měl za to, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů dospěl k názoru o zajištění žalobce na dobu stanovenou v rozhodnutí. Žalovaný byl přesvědčen, že

z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný odkázal na spisový materiál a sdělil, že postupoval plně v souladu se zákonnými ustanoveními.

Žalobce byl rozhodnutím čj. KRPU-205938/ČJ-2017-040022 ze dne 20.10.2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 18.10.2017 byl převzat policisty cizinecké policie Ústí nad Labem od orgánů německé policie v rámci readmisní dohody, kdy byl na území Německa kontrolován, společně s dalšími osobami vietnamské národnosti, bez dokladů totožnosti. Prověrkou německé policie bylo zjištěno, že žalobce je evidován v evidenci o azyl v Polsku a dne 10.8.2016 po ukončeném azylovém řízení vycestoval z Polska do Vietnamu, tudíž na území Německa nemá právo vstupu a pobytu. Proto byl vrácen zpět na území ČR, neboť vzniklo důvodné podezření, že neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR. Žalobce poté uvedl, že z Vietnamu vycestoval již v r. 2000 bez cestovního dokladu přes Čínu, Rusko a Ukrajinu do Německa, kde požádal o azyl, který mu nebyl udělen, a v r. 2006 byl vyhoštěn do Vietnamu, odkud v r. 2007 vycestoval opět nelegálně do Polska. Zde pobýval 8 let bez povolení k pobytu a poté, co byl zadržen, zde požádal o azyl, který mu byl také zamítnut a byl vyhoštěn do Vietnamu. Odtud letos zase nelegálně vycestoval přes Rusko a Ukrajinu s úmyslem dostat se opětovně do Německa. Za pomoci převaděčů se dostal až do ČR a při cestě do Německa jako spolucestující v osobním motorovém vozidle byl kontrolován a zadržen. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR i dalšího státu Evropské unie (*dále jen „EU“*) – Německa – a obecně schengenského prostoru neoprávněně bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a chtěl vycestovat na území Německa, kdy zcela ignoroval povinnosti při vstupu na území EU a k překročení hranic využil služeb převaděčů. Z tohoto důvodu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Dne 24.10.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR.

Žalovaný uvedl, že nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2016, čj. 7Azs 185/2016-23). Žalovaný byl toho názoru, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nebylo možno přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Žalovaný posoudil všechny uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému závěru dospěl žalovaný na základě skutečnosti, že

žalobce pobýval na území států EU s přestávkami od r. 2000. O mezinárodní ochranu požádal také v Německu v r. 2000, kde mu nebyla udělena, a poté v r. 2015 v Polsku po zadržení policií po svém osmiletém nelegálním pobytu. V ČR požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, kdy byl zadržen po nelegálním překročení hranic do Německa a navrácen policií na území ČR, po zahájení řízení o vyhoštění, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Současnou žádost podal teprve tehdy, kdy se stal výkon jeho vyhoštění díky jeho zajištění Policií ČR reálným, a jeho jednání bylo tedy naprosto účelové.

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný považoval přijaté správní rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán neodůvodněnými, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k žalobě, poté, co se ujistil, že odpovídají obsahu správního spisu. Nad rámec uvedeného doplňuje následující: Při podání vysvětlení policejnímu orgánu žalobce sdělil, že do Německa v letošním roce opět mířil s úmyslem požádat tam o azyl, v ČR o azyl požádat nechce a nechce zde ani zůstat, chce totiž požádat v Německu. Taktéž uvedl, že v případě

návratu do Vietnamu mu nehrozí žádné nebezpečí ani stíhání. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24.10.2017 žalobce uvedl, že ve Vietnamu zbil člověka a musel uprchnout; do Vietnamu se nemůže vrátit a musí požádat o azyl, protože vietnamská policie ho zatkne a dá do vězení a to bude nebezpečné pro jeho život. Z formuláře poskytnutí údajů k žádosti ze dne 25.10.2017 dále vyplývá, že žalobce k průběhu cesty z vlasti do ČR uvedl, že z Vietnamu utekl 26.6.2016; poté, co byl konfrontován se zjištěními správního orgánu ohledně jeho vyhoštění z Polska v srpnu 2016, odmítl dále vypovídat.

Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců).* [...] *Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění.* [...]“ (zvýrazněno zdejší soudem). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, rádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, jež se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4-5), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi byly opakovaný neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území EU včetně ČR bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění a také v rozporu s rozhodnutím o vyhoštění; úmysl vstoupit neoprávněně na území Německa; podání žádosti na základě skutečností, které byly žalobci známy již před jeho zajištěním, z čehož lze usuzovat na cíl vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění, a to za použití jakýchkoli prostředků (včetně využití služeb převaděčů či podání žádosti o mezinárodní ochranu, jak již v minulosti učinil v Polsku); cíl žalobce spočívající ve vstupu a pobytu na německém území; jakož i porušení veřejného pořádku a vyhýbání se uloženým

povinností, uvádění nepravdivých informací o odjezdu z domovského státu a odmítnutí vypovídat po konfrontaci s informacemi, které měl správní orgán k dispozici.

Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Soud musel žalovanému přisvědčit v tom, že žalobcovo dosavadní jednání neskýtalo záruku spolupráce se správním orgánem, ať už se jednalo o opakované pokusy legalizovat si pobyt ve státech EU za pomoci podání azylových žádostí, opakované nerespektování vyhoštění z území členských států či nevypovídání žalobce do protokolu, jakmile se dozvěděl, že správní orgán disponuje informacemi o jeho předchozím ukončeném pobytu v Polsku a správním vyhoštění. Správním orgánem byly zhodnoceny všechny jemu známé zásadní mezníky žalobcova dosavadního pobytu na území členských států.

Soud shledal, že v souhrnu s žalobcovým nelegálním pobytem i dalšími shora uvedenými okolnostmi bylo důvodné domnívat se, že by žalobce nemusel mít zájem na další bezproblémové spolupráci se správním orgánem. Žalobce v průběhu správního řízení a vlastně ani v žalobě neuváděl žádné zvláštního zřetele hodné okolnosti, z nichž by bylo zřejmé, že by jej na území ČR cokoli drželo a motivovalo k plnění povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany, byl-li by propuštěn na svobodu.

Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-5 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát a zda odpovídá individuálním okolnostem případu a žadatelově pobytové historii (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2017, čj. 8Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území členských států, hovořících pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná.

Jestliže žalobce v žalobě argumentoval tím, že již v průběhu řízení před policejním orgánem deklaroval snahu požádat o mezinárodní ochranu, je k tomu třeba uvést, že měl v úmyslu požádat v jiném státě a pro žádost v ČR se rozhodl teprve po zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, čímž zřetelně naplnil hypotézu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu pak platí, že při zajištění dle tohoto ustanovení jsou už z jeho povahy omezeny možnosti využití zvláštních opatření – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2017, čj. 1Azs 349/2016-48: „*Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují*

oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. [...] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“. Soud již výše konstatoval, že individuální poměry žalobce byly zhodnoceny dostatečně, nelze tak než uzavřít, že požadavkům Nejvyššího správního soudu žalovaný dostál. Pouhá motivace setrvat na území, když žadateli takříkajíc nic jiného nezbyvá, nezaručuje jeho dostupnost při dalším vedení správního řízení o udělení mezinárodní ochrany v situaci, kdy by nebyl zajištěn.

Soud dále uvádí, že na nyní souzenou věc není aplikovatelná návratová směrnice, neboť sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o azylu uvedl, že zavedení institutu zvláštních opatření je důsledkem implementace přijímací směrnice. Správní řízení o správním vyhoštění a souvisejícím zajištění a o udělení mezinárodní ochrany, příp. o zajištění podle zákona o azylu, nelze směřovat. V řízení o napadeném rozhodnutí nelze návratovou směrnicí argumentovat, když přijímací směrnice obsahuje svoji vlastní úpravu zajištění s odlišnými důvody zajištění. Z téhož důvodu nejsou v nyní projednávané věci přílehlavé ani rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 1As 132/2011-51 a 3As 30/2011-57, neboť oba se věnovaly otázce zajištění podle zákona o pobytu cizinců a návratová směrnice na ně tudíž aplikovatelná byla.

Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření vypořádal v mezích zákona a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, a jeho odůvodnění bylo dostatečně obsáhlé a přezkoumatelné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 13.11.2017, čj. 17A 145/2017-15, byl zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 9 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 18.11.2017) ve výši 3.100,- Kč/úkon, celkem tedy 6.200,- Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 600,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 11. prosince 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně